

یکساله شدن پروژهی دیده بان مدیترانه – تلفن اعلام خطر

WATCH THE MED. – ALARM PHONE

ترجمه: پراکسیس

«با اینکه با انبوهی از ناامیدی‌ها و سرخوردگی‌ها مواجه‌ایم، با موارد الهام‌بخش بسیار زیادی هم روبرو بوده‌ایم؛ یعنی عزم و اشتیاق غلبه بر دریا برای حرکت به سوی مکان‌های مورد نظر در سراسر اروپا.»

طی ماه‌های گذشته آن‌ها هر روز قوی‌تر شدند و صدای‌شان بلندتر شد و بیشتر رویت‌پذیر شدند: مبارزات اجتماعی و سیاسی باورنکردنی پناهجویان و مهاجران برای آزادی تردد/جابجایی (freedom of movement). از آنجا که دولت‌های اتحادیه‌ی اروپا مسیرهای امن و قانونی مهاجرت به اروپا را مسدود و حصارکشی کرده‌اند، عبور از مدیترانه در قایق‌های کوچک مملو از جمعیت یکی از خطرناک‌ترین جنبه‌های لین مهاجرت‌ها به سوی اروپاست.

به‌ویژه از آوریل امسال، تلفن اضطراری ما هر روز [بارها] از سوی کسانی که طی سفر دریایی در معرض خطر قرار گرفتند، و یا از سوی خانواده‌ها، نزدیکان و دوستان آنها، به صدا درآمده است. ما می‌کوشیم مطمئن شویم که درخواست‌های کمک آن‌ها [از سوی مسئولین گاردهای ساحلی] شنیده شده و عملیات‌های نجات به سرعت آغاز می‌شوند. ما تاکنون با صدها مورد وضعیت اضطراری در مدیترانه‌ی مرکزی و غربی و نیز در دریای اژه درگیر بوده‌ایم، و همچنین موارد ناگواری از نقض حقوق بشر را ثبت کرده‌ایم.

در ۱۱ اکتبر ۲۰۱۵ پروژهی آلام‌فون یکساله شد. سال گذشته ما آگاهانه چنین روزی را برای آغاز به کار این پروژه انتخاب کردیم، زیرا این روز مقارن بود با سالگرد غرق یک کشتی حامل پناهجویان، که به مرگ بیش از ۲۰۰ نفر منجر شد. اگرچه وضعیت بی‌ثبات و پرمخاطره‌ی این کشتی معلوم شده بود، اما مسئولین ساحلی مالت و ایتالیا تمایلی نداشتند که به پیغام درخواست کمک بیش از ۴۰۰ نفر در دریای مدیترانه‌ی مرکزی به سرعت پاسخ بدهند. یکسال پس از این رویداد ما اجرای پروژهی موسوم به آلام‌فون را آغاز کردیم: یک خط تماس تلفنی تمام‌وقت برای کسانی که در حین عبور از مرزهای دریایی در معرض خطر قرار می‌گیرند. ما با نظر به آن رویداد از خود پرسیدیم: چه می‌شد اگر سرنشینان آن کشتی می‌توانستند تماس دومی با یک خط تلفن مستقل برقرار کنند، جایی که فعالین جامعه‌ی مدنی بتوانند نسبت به وضعیت آن‌ها اطلاع‌رسانی و اعلام خطر کنند و برای شروع عملیات نجات، بر مسئولین مربوط فشار وارد کنند؟

در شرایطی که فجایع و جنایت‌های هرچه بیشتری پیش چشمان ما رخ می‌داد، نمی‌خواستیم بیش از لین نظاره‌گر باقی بمانیم، و نیز نمی‌خواستیم در پی مرگ‌های دسته‌جمعی تنها مسئولین مربوط را نکوهش کنیم؛ بلکه می‌خواستیم در [وضعیت] یکی از مرگ‌بارترین مناطق مرزی جهان مستقیماً مداخله‌گری کنیم و وارد عمل شویم. از همین رو یک خط تلفن ۲۴ ساعته برای اعلام خطر و درخواست کمک ایجاد کردیم که در تمام روزهای هفته فعال است و از سوی شبکه‌ای از گروه‌های فعالین و مهاجرین با ملیت‌های گوناگون در مکان‌های مختلفی در هر دو سوی مدیترانه اداره می‌شود. ما اگرچه فاقد کشتی‌های امدادسانی هستیم و نمی‌توانیم مستقیماً و به‌طور فیزیکی در عملیات نجات مداخله‌گری کنیم، اما کسانی را که به کمک نیاز دارند راهنمایی می‌کنیم، و هنگامی که عملیات نجات قایق‌های در معرض خطر، با سرعت کافی انجام نمی‌شود یا حتی سرنشینان قایق‌ها از سوی مسئولین مرزی اتحادیه‌ی اروپا مورد حمله قرار گرفته، یا در معرض بازگشت اجباری به کشورهای مبدا قرار می‌گیرند اعلام خطر می‌کنیم.

در سال گذشته، شبکه‌ی ما رشد کرده است: ما اکنون بیش از صد نفر هستیم که در شهرها و کشورهای مختلف ساکنیم. ما توانستیم پشتیبانی و حمایت بسیاری از گروه‌های مهاجرین، اعضای منفرد جامعه‌ی مدنی، و نیز فعالین و سازمان‌های حقوق بشری را جلب کنیم. ما اکنون همچنین با حلقه‌های اکتیویستی مختلفی که از پناهجویان/مهاجران در حال سفر در سراسر اروپا و بیرون اروپا حمایت می‌کنند، همکاری می‌کنیم، که مایلیم از همه‌ی آن‌ها قدردانی کنیم، چرا که در فرآیند همکاری با آنان چیزهای زیادی آموخته‌ایم. به ویژه مایلیم از دوستان جوان سوری‌مان تشکر کنیم که شجاعانه و به‌طور شبانه‌روزی از سرنشینان قایق‌ها حمایت کردند، و موارد بروز خطر را به اطلاع ما رساندند.

هنگامی که پروژه‌ی آلارم فون را راه‌اندازی کردیم، نمی‌توانستیم تصور کنیم که وضعیت مرزهای دریایی اروپا در سال ۲۰۱۵ تا چه حد بحرانی خواهد شد؛ اینکه بیش از نیم میلیون نفر تا پایان سپتامبر امسال قادر به عبور از این مرزها خواهند شد؛ همچنان که نمی‌توانستیم تصور کنیم که در این مدت بیش از سه هزار تن از این افراد طی سفر دریایی ناپدید شده، غرق می‌شوند و یا جان می‌بازند.

تنها طی یک هفته، بیش از ۱۲۰۰ نفر در اثر سوانح کشتی‌ها در مدیترانه‌ی مرکزی در مجاورت مرزهای دریایی لیبی جان باختند. این مرگ‌ها پیامدهای مستقیم عدم تمایل اروپا برای راه‌اندازی یک عملیات نجات دریایی کلان در مدیترانه بود. به دنبال این فجایع، اتحادیه‌ی اروپا به جای انجام اقداماتی برای جلوگیری از این تلفات انسانی، سیاست‌های مرزی بازدارنده‌اش را گسترش داد، به این ترتیب، که یک کارزار نظامی «علیه قاچاقچیان» دریایی (به نام: Eunavfor Med) راه‌اندازی کرد، و نیز بودجه‌ی عملیات بازدارنده‌ی تریتون (operation Triton) از سوی آژانس کنترل مرزی اروپا، فرانتکس، را سه برابر کرد. از این رو، شماری از کشتی‌ها که از سوی شهروندان عادی شروع به انجام عملیات نجات انسان‌دوستانه کرده‌اند، مانند «ام. اس. اف.» (MSF)، «مواس» (MOAS) و «دیده‌بان دریا» (Sea-Watch)، کوشیده‌اند این خلاء را پر کنند و موفق شده‌اند تاکنون جان هزاران نفر را نجات بدهند.

در ماه‌های تابستان، تعداد هر چه بیشتری از سرنشینان قایق‌ها در آب‌های دریای اژه، که به رایج‌ترین مسیر دریایی به سوی اروپا بدل شده است، غرق شدند. با اینکه فاصله‌ی دریایی میان ترکیه و یونان کوتاه است، خود این دریا، یعنی امواج و بادهای نیرومندش، گاه و بی‌گاه لین سفرهای دریایی را به تلاش‌های فوق‌العاده خطرناکی بدل می‌کند. و بدتر اینکه، بارها شاهد بوده‌ایم که چگونه واحدهای مرزی نقاب‌دار به قایق‌های پناهجویان حمله کرده‌اند، سرنشینان قایق‌ها را تهدید کردند، موتورهای قایق‌های آنان را جدا کرده و با خود بردند، و حتی در مواردی قایق‌ها را نیز سوراخ کردند. با این وجود، هر روز هزاران پناهجو وارد جزیره‌های کوچک یونان شدند، و حرکت آن‌ها به سمت مقاصدشان هیچ‌گاه سریع‌تر از امروز نبوده است.

در حال حاضر مسیر دریایی مراکش به اسپانیا کمتر از هر مسیر دیگری [از سوی پناهجویان] برای رسیدن به اروپا مورد استفاده واقع می‌شود، با این حال حتی در این مسیر نیز ده‌ها مورد مرگ سرنشینان قایق‌های پناهجویی ثبت شده است. در موارد متعددی، پلیس دریایی مراکش با سد کردن مسیر قایق‌های شکننده‌ی پناهجویان، آن‌ها را مجبور ساخت تا به همان جاهایی بازگردند که خواهان گریز از آن بودند.

در صدها مورد از بروز وضعیت‌های اضطراری، ما به سرنشینان قایق‌هایی که در خطر بودند کمک کردیم. در این موارد ما اغلب قادر بوده‌ایم که از طریق داده‌های سیستم «جی. پی. اس.» موقعیت مکانی قایق‌های در معرض خطر را شناسایی کنیم، اطلاعاتی درباره‌ی وضعیت اضطراری آن‌ها کسب کنیم و به سرنشینان کمک‌های روانی بدهیم؛ ضمن اینکه قادر بوده‌ایم در این موارد به سرویس‌های نجات ساحلی هشدار بدهیم و آنها را برای مداخله‌گری هر چه سریع‌تر تحت فشار بگذاریم. در مواقعی که یک قایق پناهجویی در معرض خطر [غرق شدن] قرار می‌گیرد، ما با میزان زیادی از ناامیدی و رنج انسانی مواجه می‌شویم که کنار آمدن با آن برای کسانی از ما که در آن هنگام کار شیفت تلفنی را بر عهده دارند بسیار دشوار است. با این حال، ما همچنین با موارد الهام‌بخش بسیار زیادی روبرو بوده‌ایم: یعنی عزم و اشتیاق غلبه بر دریا برای حرکت به سوی مکان‌های مورد نظر در سراسر اروپا.

این تابستان مهاجرت هنوز به پایان خود نرسیده است، اما آنچه ما در ماه‌های گذشته شاهد بوده‌ایم حقیقتاً تاریخی بوده است. حرکت صدها هزار نفر از مردم، رژیم مرزی اروپایی را با یکی از بزرگترین چالش‌های تاکنونی آن مواجه کرده است. در حالی که سیاست‌های بازدارنده‌ی اروپایی به دنبال آنند که سفرهای مهاجرتی را به مبارزاتی بر سر مرگ و زندگی بدل کنند، این مردم با سربلندی از این‌گونه فرمان‌ها و عبور سرکشانه از مرزهای متوالی، به سادگی آزادی تردد/حرکت خود را به اجرا در آوردند. با اینکه دولت‌ها سعی کردند مرزهای کشورهای خود را احیا کنند، و برای این منظور نیروهای پلیس و ارتش را در امتداد مرزها مستقر ساختند، و حصارهای بلندتر و محکم‌تری بنا کردند، اما آن‌ها در مسدود کردن [حق] تردد انسانی شکست خوردند. این از راه رسیدگان، تازه‌ترین اعضای اروپا هستند که چهره‌ی اروپا را برای همیشه تغییر داده و دگرگون خواهند ساخت. هزاران نفر از شهروندان اروپایی به لین مسافری خوش‌آمد گفته‌اند و در همبستگی با آنان، برای عبور امن آنان از دریا تا رسیدن به اروپا، برای برخورداری از حقوق و اسکان، و علیه سرکوب و بازگشت اجباری (دیپورت) مبارزه کرده‌اند.

پروژه‌ی آلام‌فون اکنون یکساله شده است؛ و ای کاش می‌توانستیم بگوییم که کار ما بیش از این مورد نیاز نیست، چون [فرضاً] اکنون برای کسانی که به دلایل مختلف خواهان گریز از سرزمین‌های خود هستند،

راه‌هایی امن برای ورود به اروپا وجود دارد. از آنجا که در آینده‌ی نزدیک چنین چیزی در چشم‌انداز قرار ندارد، و بلکه رژیم‌های مرزی در جستجوی راه‌های جدیدی هستند تا مردم را به طور خشونت‌آمیز از جابجایی و تردد محروم سازند، ما قول می‌دهیم که به مبارزه‌ی خود ادامه بدهیم. ما کارمان را به عنوان جنبشی برای عدالت جهانی درک می‌کنیم و بر مبنای چنین درکی و نیز با آگاهی از تشدید سیاست‌های مرزی سخت‌گیرانه، همچنان بر خواسته‌های زیر تأکید می‌کنیم و همگان را به مطالبه‌ی آن‌ها فرا می‌خوانیم:

«قایق‌ها (فریز)، نه فرانتکس!» (Ferries not Frontex) / «آزادی تردد برای همه!» / «مسیرهای عبور امن و قانونی به سمت اروپا!» / «فرهنگ خوش‌آمدگویی به تازه-واردین!».

مایلیم از همه‌ی کسانی که طی سال گذشته به طور سیاسی یا اجتماعی، خواه از طریق امضای حمایتی‌شان و خواه از طریق کمک‌های مالی‌شان از پروژه‌ی آلارم‌فون پشتیبانی کرده‌اند قدردانی کنیم. در همین راستا به ویژه مایلیم از افراد و گروه‌های زیر سپاسگزاری کنیم:

- همه‌ی صدها پناهجوی سرنشین قایق‌ها که با ما تماس گرفتند: اعتماد و تشویق شما به منزله‌ی هدیه‌هایی برای ما بود. عزم و قاطعیت شما محرک عمل ماست و ما را به ادامه‌ی این مبارزه برمی‌انگیزد.

- پدر موسی زرای (Father Mussie Zerai): همه‌ی شبکه‌های فعالین سوری، ناول صوفی (Nawal Soufi) و همه‌ی اعضای کارگروه او؛ کلکتیو مقدونیه؛ و همه‌ی کسانی که کار مشابهی مانند ما انجام می‌دهند و دانش و تعهد آن‌ها الهام‌بخش ما بوده است.

- همه‌ی ماهیگیران شجاعی که صدها نفر از سرنشینان قایق‌های در معرض خطر را در آب‌های ترکیه و یونان نجات دادند؛ دوستان ما در «دیده‌بان دریا» (Sea-Watch)؛ فعالین «پزشکان بدون مرز» (Médecins Sans Frontières) و MOAS.

- همه‌ی خدمه‌ی کشتی‌های باری که برای واکنش سریع به پیغام‌های درخواست نجات (SOS) تردیدی به خود راه ندادند و به کمک حادثه‌دیدگان شتافتند، حتی در شرایطی که برای اجرای عملیات نجات، چندان مجهز نبودند و یا برای چنین کاری آموزش ندیده بودند.

- همه‌ی اعضای گاردهای ساحلی در مراکز عملیات نجات و آن‌هایی که راهی دریا شدند تا به کمک پناهجویان و مهاجران در معرض خطر بشتابند، و آن‌هایی که برخلاف برخی از همکاران‌شان در اقدام‌های خشونت‌بار و ضدانسانی علیه پناهجویان مشارکت نداشته‌اند؛ اقدام‌هایی نظیر: خودداری از اجرای به‌موقع عملیات نجات، بازگرداندن اجباری سرنشینان قایق‌ها، و حمله به مهاجران و سد کردن راه آنان.

- ما همچنین از همه‌ی دوستانی که تجارب خود در عبور از مرزهای دریایی با قایق‌ها را با ما به اشتراک گذاشتند، سپاسگزاریم، چون این تبادل تجربیات به ما فهم بهتری از کل وضعیت داده است. و همچنین قدردان همه‌ی دوستان بی‌شماری هستیم که به همکاران شیفت‌های تلفنی ما، زمانی که آنها نیاز به سخن گفتن [درد دل] دارند، گوش می‌سپارند.

ما از همه‌ی شما که برای آزادی تردد / جابجایی مبارزه می‌کنید، سپاسگزاریم.

* * *

نکته‌ی آخر، اما مهم، اینکه ما همواره از دریافت کمک‌های مالی شما خشنود خواهیم شد.

آلارم‌فون؛ ۱۲ اکتبر ۲۰۱۵

حساب بانکی برای کمک مالی:

Forschungsgesellschaft Flucht & Migration

Sparkasse der Stadt Berlin

شماره حساب: ۲۶۴ ۲۴ ۰۰ ۶۱

شماره‌ی شعبه‌ی بانک (BLZ): ۱۰۰ ۵۰۰ ۰۰

IBAN: DE ۶۸ ۱۰۰۵۰۰۰۰ ۰۶۱۰۰۲۴۲۶۴

BIC: BELADEVB33XXX

کلید واژه: WatchTheMed-AP

نشانی تارنمای اینترنتی:

<http://alarmphone.org/en>

